

מתוק מדבש

יום שישי בשעה 17.30 שיעור 'בואי כלה'
על פרשת השבוע: (להאזנה 03-6171111)

כניסת השבת – 18.28
יציאת השבת – 19.35
רבנו תם (72 דקות זמניות) - 20.11
(אופק חדרה)

שבת קודש 16.30 - שיעור 17.30 – מנחה.
ביהכ"נ 'בית יוסף' א.ת.ג, אולגה
ברוכים הבאים בשבת!

שנה 11 - גיליון 427
פרשת פקודי
שבט החודש תשפ"ה

לקט חידושי תורה מתוך שיעור פרשת השבוע שנאמרו ע"י
הרב ברוך בוקרה שליט"א

פנתי הכנסת 'פית יוסף' ו'אהבת אחים' בשבת אולגה
ניתן לשמוע את שיעורי הרב ב'קול הלשון' בטלפון 073-2951228

לפניך ראש חודש ניסן

אלה פקודי המשכן... (לח', כא')

השורש 'פקד' מופיע גם בנביא (שמואל א', טו', ד) 'ויפקדם בטלאים' מדוע?

מסביר נפלא הרב מיכאל לסרי שליט"א וכדרכו בהקדים

מילתא דבדחנותא:

בחור הלך לפסיעת שידוק, הציצו לו להתיחיל פסתי
עלות פסלות ואח"כ לעבור לעלות פילוסופיות
שהיא תראה שהוא חכם. הוא הציץ ועלף ע"י
אח"כ? 'לא' צנתה 'את אהבת דבניה?' 'לא'
ואז הוא עבר לפילוסופיה (עם האולגה): 'אז אם היו לך
אח"כ אז בטח היית אהבת דבניה?'
והוא לא הבין למה השידוק נפל...

שאל המלך נשלח למחות את עמלק ולכן נאמר 'ויפקדם בטל-אים' כדי לנצח את עמלק חייבים לבטל את ה'אים' דהיינו לבטל את החקירות ולאחוז באמונה פשוטה. וכן מוחים את עמלק.

ואני הקטן מוסיף בס"ד: המשכן נחנך כידוע בראש חודש ניסן ולכן נאמר 'אלה פקודי המשכן' ללמדנו שהקמת המשכן שבתוך כל יהודי מחייבת חיזוק באמונה פשוטה, ואת האמונה משיגים כאשר מבטלים את השימוש במילה 'אם' כלומר, מה היה קורה אם הייתי עושה כך וכך? וכן כל כיוצא... מתוק מדבש!

אלה פקודי המשכן... (לח', כא')

אומר 'אור החיים' הקדוש זיע"א: כל מקום שנאמר 'אלה' פוסל את הראשונים. ומה הכתוב כאן בא לפסול? כותב 'אור החיים': 'כי כל מה שימנה אדם מקניינים המדומים, אין מניינו מניין... אבל מניין זה עומד לעולם, והטעם להיות מניין המשכן המופלא, אשר שכן שם אלוהים עולם'

ונסביר: הדבר היחיד שראוי לאדם למנות בעולם הזה הוא 'פקודי המשכן' דהיינו מניין של דברים שבקדושה כגון: כמה כסף תרמתי לצדקה? כמה זמן קבעתי לתורה? כמה זמן התפללתי? וכו'...

ולכן נקרא הכסף בשם 'ממון' נוטריקון 'מה מונה?' כלומר מה לך למנותו?

ורבנו ה'בן איש חי' זיע"א הביא על כך משל נפלא: אבא אחד שאל את בנו: 'עשר ציפורים היו על הגג, צייד אחד ירה ופגע באחת מהן, כמה ציפורים נשארו?' ענה הבן 'ציפור אחת', אמר האב: 'טעית בני – אם אחת מתה נשארו תשע'

אמר לו הבן: 'מחילה אבא, כשהצייד ירה כל התשע התעופפו והיחידה שנשארה על הגג היא זו שמתה'...

והבן קיבל חיבוק ונשיקה...

והנמשל: כל חייו של האדם הוא מנסה לירות ולצוד כסף, הנאות, זמן להנאות גופו, אבל בסוף חיי הממון והזמן מתעופפים כנגדו. מה שנשאר לאדם אחרי מותו, הם רק 'פקודי המשכן' דהיינו הממון והזמנים שהוא השקיע על דברים שבקדושה.

וזוהו אחד הדברים היסודיים והחשובים בחינוך – הדוגמא האישית שהילדים שלך יראו ויזהו מה אתה סופר? מה באמת חשוב לך? ואת זה אתה משריש להם בתודעה הפנימית שלהם... מתוק מדבש!

כל הזהב העשוי למלאכה בכל מלאכת הקודש... (לח', כד')

מובא בחז"ל: 'לא היה העולם ראוי להשתמש בזהב ולא נברא אלא מפני שהוצרך למלאכת המשכן'

מדייק החיד"א זיע"א בשם רבינו וידאל צרפתי זצ"ל: זה שאומר הפסוק 'כל הזהב' שנברא בעולם לשם מה? 'העשוי למלאכה' הוא נברא כדי לשמש למלאכת המשכן בלבד... לפי זה יש לשאול כיצד מותר להשתמש בזהב לתכשיטים? וחשבנו לומר בס"ד 'איש ואשה שזכו שכינה ביניהם' וממילא האישה בבית היא חלק מן המשכן. ולכן מותר ואף מצווה ליפות ולעטר אותה בזהב ובתכשיטים לרוב!

פעמון ורימון פעמון ורימון על שולי המעיל סביב לשרת

כאשר ציווה ה' את משה (לס', כו')

המילה 'לשרת' מוטעמת (טעמי המקרא) ב'זקף גדול' מדוע? מסביר בעל ה'תפוחי חיים': המעיל בא כידוע לכפר על עוון לשון הרע כפי המובא בגמרא (זבחים פב', ב'): 'בוא שדבר שבקול ויכפר על קול הרע' ולשון הרע הוא תוצאה של מידת הגאווה, שהרי מי שמרשה לעצמו לדבר על חברו דברי גנאי מתנהג בגסות רוח ובהתנשאות.

ולכן הטעם על המילה 'לשרת' הוא זקף גדול, ללמדנו שלשון הרע, עליו המעיל בא לכפר, הוא תוצאה של מידת הגאווה שהטעם 'זקף גדול' מרמז עליו. מתוק מדבש!

ויתן את מסך שער החצר ויכל משה את המלאכה (מ', לג')

בעל ה'חתם סופר' זיע"א הביא רמז נפלא: משה רבנו חתם את שמו על כל מלאכת המשכן, בתחילת המלאכה נאמר (כה', כב') 'ודיברתי אתך מעל הכפורת מבין שני הכרובים' המילים 'מבין שני הכרובים' ר"ת 'משה'. ובסיום המלאכה נאמר 'ויתן את מסך שער החצר' ויכל משה את המלאכה המילים 'מסך שער החצר' ר"ת 'משה' ובכך עיטר משה את המשכן בעטרת שמו בתחילה ובסיום המלאכה. מתוק מדבש!

רציון וסיפור מדעים – כוחה Fe מולדת אמת

ואכלו את הבשר בלילה הזה צלי אש ומצות... (מתוך פרשת החודש)
ויש לשאול: בליל הסדר אנו מרימים המצה ואומרים: 'מצה זו שאנו אוכלים על שום מה? על שום שלא הספיק

בצקם של אבותינו להחמיץ... ואם כן, מדוע נצטוו ישראל על אכילת המצות בליל יציאת מצרים? והרי כל החיפזון היה לאחר שפרעה אמר 'קומו צאו מתוך עמי'? מסביר נפלא הרבי מאוסטרובצא זיע"א בספר 'בית מאיר': 'בכל מצוות התורה הקדושה צריך האדם לעשות בתחילה בלי שום טעם ושכל, רק מפני שכן הוא רצון ה' יתברך, ורק אחר כך כשכבר נשרש בלבו ציווי ה' יתברך לבד בלי שום טעם, אז אחר כך יוכל להתבונן בטעם ולחקור בשכלו... ולכן בתחילה ציווה הקב"ה לאכול מצה, ואף שאז לא היה עדיין הטעם הזה, מכל מקום יעשו המצווה כפשוטו כדי לקיים חפץ ורצון הבורא יתברך שמו, ורק אחר כך כשכבר קיימו את המצווה כראוי אף בלי ידיעת איזה טעם ושורש להמצוה, אז באמת נצטוו והוברר להם טעם אכילת המצה משום שלא הספיק בצקם להחמיץ...'

ובענין 'אפה' מילתא דגדירותא

הרד"ק בספר **ראובן הולך בעיר שנה לא, הוא פנה לאחד הצופרים ושבים אלה: 'סליחה, אתה יודע אולי איפה זה רחוב הכסף?'** לא יודע צונה האיש וראובן צאצא צליל 'אם אתה לא יודע אז אלה אתה לא יודע'...

ובענין כוחה של מצוה אחת להלן סיפור מדהים שסיפר הרב יחיאל צוקר שליט"א אותו הוא שמע מהרב של נתיבות, רבי פנחס כהן שליט"א: הרב פנחס כהן הוזמן לרמת גן, ל"שבעה" על אדם שמת בגיל צעיר. כשהגיע למקום ישבו כולם באהל הגדול, וכנהוג בקרב בני עדות המזרח, עשו שם סעודה גדולה. הציבור ברובו היה חילוני, והוא נעמד ואמר לקהל: 'דעו לכם! מה שאתם אוכלים ושותים – זה לא עושה שום טובה למת. המת צריך שישלחו לו 'מתנות'. הוא מתמודד שם עם דין קשה, וכשמישהו כאן, בעולם הזה, עושה מצוה כלשהי לעילוי נשמתו – הוא שולח לו מתנה למעלה, ובכך עוזר לו לצאת מהדינים הקשים ולהיכנס לגן עדן' כשסיים את הדרשה ועמד לצאת החוצה, עמדה שם אשה, שהיתה לבושה באופן הרחוק מלהיקרא צנוע. ירחם המרחם... היא פנתה אליו ושאלה: 'כבוד הרב, הנפטר הוא אח של בעלי. פטירתו בגיל צעיר שברה אותנו מאוד. איזו מצוה אנחנו יכולים לקבל על עצמנו בכדי לתת לו 'מתנות', כפי שהרב אמר?'

'חשבת מה אני יכול להגיד לה', סיפר הרב כהן. 'תלכי בצניעות? מה היא מבינה מה זו צניעות... ביקשתי ממנה שהיא ובעלה יקבלו על עצמם ליטול ידיים כל בוקר כשקמים מהשינה, וכן לפני אכילת לחם. לימדתי אותה איך נוטלים ידיים בבוקר לסירוגין, ואיך נוטלים לפני סעודה, והיא שאלה אותי ליתר ביטחון: 'הרב! זה מה שייתן לו מתנות? אמרתי לה: 'כן! זה ייתן לו מתנות גדולות מאוד'

היא חזרה הביתה וסיפרה לבעלה מה שהרב יעץ לה. 'בא ניקח את הדבר הזה' אמרה לבעלה. 'נטילת ידיים זה משהו פשוט, 'בקטנה', ונשלח לאחיק מתנות למעלה' בעלה הסכים, והשניים קיבלו על עצמם נטילת ידיים.

אחרי תקופה, התחילו להירגע מהאסון והחליטו לצאת לטיול תרמילאים בהודו. בבוקר הראשון בהודו קמו, שמו תרמיל עם קצת מים ולחם, ויצאו להרים והנופים. מסתבר שהם קצת טעו בדרך ונגמרו להם המים. למזלם הם לא היו צמאים.

פתאום הם ראו לפנייהם שדה של פטריות. לאחר שבדקו אותן, נוכחו להבין שהן ראויות למאכל, ורצו לאכול אותן. דא עקא, פטריות לא 'הולכות' לבד, צריך לאכול אותן עם לחם. אבל על לחם – יש צורך בנטילת ידיים, ואין להם מים... האשה חיפשה מים בכל האזור, וכעבור רבע שעה חזרה והודיעה נחרצות: 'אין מים בכל האזור'

אמר לה בעלה: 'אין מה לעשות! וכי מה נעשה, נרעב? נאכל בלי נטילה!' אך היא סירבה: 'קיבלתי על עצמי! אני לא אוכלת בלי ליטול ידיים. אם אתה רוצה – תאכל לבד' הוא התיישב לאכול...

לא עברו אלא כמה דקות, והבן אדם התחיל להכחיל... מסתבר שהפטריות היו רעילות.

היא הרימה טלפון לידידים שיצאו איתם לטיול, ועד שהללו הצליחו להגיע, בעלה איבד את ההכרה. לקח שעה ארוכה עד שהגיע אמבולנס וחילץ אותו לבית החולים. שם, במשך שלושה שבועות עשו לו שטיפות קיבה, ברמה של בתי חולים בהודו... ברגע שיצא מכלל סכנה שלחו אותו לארץ, וכאן הוא שכב עוד כמה שבועות בבית חולים.

כשסוף סוף הבריא וחזר הביתה, אמר הבעל לאשתו: 'תקשיבי... אני ישבתי וחשבתי: שנינו קיבלנו על עצמנו מצוה אחת. את התעקשת ולא אכלת, ואני אכלתי. האכילה הזו גרמה לי שכמעט והייתי עם אחי בחברותא למעלה... ואילו את שמרת על המצוה הזאת, והיא שמרה עלייך!' הרב פנחס כהן שמע את הסיפור הזה מהגברת אחרי שנה וחצי.

יום אחד, כשיצא מהלשכה שלו ברבנות בנתיבות, עמדה שם אשה מכוסה מכף רגל ועד ראש ושאלה אותו: 'הרב מכיר אותי?' 'לא' ענה.

'לפני שנה וחצי' סיפרה 'הרב דיבר ב'שבעה' ברמת גן ואמר שנקבל נטילת ידיים'.

הרב היה בהלם. כזה שינוי תוך חצי שנה בלבד! 'מה קרה?' התעניין, והיא סיפרה לו את כל הסיפור והוסיפה: 'אחרי שראינו את כל מה שארע לנו החלטנו, שאם מצוה אחת כל כך יכולה לשנות – אני ניצלתי והוא כמעט מת – עלינו לבדוק מה הן המצוות. הלכנו לסמינר של 'ערכים'. כיום מתקיימים בביתנו ברמת גן שיעורי תורה שלוש פעמים בשבוע, ואנחנו מחזקים אנשים אחרים. הבית נהיה שומר תורה ומצוות'

אחים יקרים! היזהרו במצוה קלה כבחמורה. נטילת ידיים זה משהו קטן, אבל אי אתה יודע מתן שכרן של מצוות. שכר מצווה – מצווה. אף פעם אי אפשר לדעת לאן זה גורר הלאה. צריך לחטוף ולחטוף, ומה שנחטוף זה מה שבעזרת ה' יעניק לנו את כל החסד שהקב"ה רוצה להעניק לנו.

שבת שלום! וחודש טוב מבורך!

לע"ז: אבי מורי ממוס בן ג'זרה ואמי מורתי גיטה בת מנטה ז"ל
מו"ר חמי עמרם בן רחל ז"ל / יעקב בן רבקה ז"ל
מימון טפירו בן מו"ל טוב ז"ל / החייל חזקיהו גיא בן חנה הי"ד
רחל (רשל) בת נעמי ז"ל – יונה עזרא בן צ'חלה ז"ל

להעלחת עם ישראל: בשמת בת נורית – רפ"ש / החייל הפצוע יוחאי יהודה בן סיגל חוה – רפ"ש / מכלוף מיכאל בן לואיז רפ"ש / דקל מלכה – להעלחה / סוזן בת ימנה – רפ"ש / אורי ישראל – רפ"ש / אהרון בן מסעודה – רפ"ש
להעלחת החתן והכלה: אהרון ונועה בוקרה הי"ז – בית נאמן בישראל!!!